

UZASADNIENIE

C. K. został skazany następującymi wyrokami:

1. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Suwałkach sygn. akt **II K 669/17** z dnia 10 kwietnia 2018 r., którym:

a) w punkcie I wyroku połączono:

- karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 30 marca 2016 r. sygn. II K 91/16

oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 24 maja 2016 r. sygn. II K 669/15

- Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 12 października 2016 r. sygn. II K 372/16

- Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 30 stycznia 2017 r. sygn. II K 543/16

- Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 09 maja 2017 r. sygn. II K 219/16

- Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 08 czerwca 2017 r. sygn. II K 404/17

i orzeczono **karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (miesiące) pozbawienia wolności**

łączna kara pozbawienia wolności orzeczona w tym punkcie wyroku jest aktualnie wykonywana – od dnia 04 kwietnia 2018 r.,

b) w punkcie II wyroku umorzono postępowanie w zakresie połączenia:

- Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 21 listopada 2016 r. sygn. II K 500/16 (wykonana kara pozbawienia wolności),

- Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. II K 516/16 (kara grzywny);

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie sygn. akt V K 320/17 z dnia 20 listopada 2017 r., zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 09 kwietnia 2018 r. sygn. akt X Ka 201/18

za czyn z art. 190 § 1 k.k. popełniony w dniu 31 marca 2017 roku na karę **3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**

kara pozbawienia wolności nie została wykonana

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie sygn. akt VIII K 386/18 z dnia 17 października 2018 r.,

za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od 22 sierpnia 2015 r. do 28 sierpnia 2015 roku na karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

kara pozbawienia wolności nie została wykonana.

Sąd zważył, co następuje:

Wszystkie kary orzeczone zostały po dniu 1 lipca 2015 r., zatem po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r. poz. 396).

Sąd, stosownie do obowiązującego obecnie brzmienia art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., połączył zatem kary, które nie zostały wykonane w chwili wydawania wyroku łącznego:

- karę łączną 3 lat i 4 pozbawienia wolności (II K 669/17),

- karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (V K 320/17),

- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (VIII K 386/18).

Kara łączna pozbawienia wolności mogła zatem zostać orzeczona w następujących granicach od 3 lat i 4 miesięcy (absorpcja) do 4 lat i 1 miesiąca (kumulacja). **Sąd uznał, że miarodajną i sprawiedliwą karą, ukształtowaną na nowych zasadach i dotyczącą wyroków jeszcze niewykonanych jest kara łączna 3 (trzech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

Sąd orzekając karę łączną wziął pod uwagę skodyfikowane obecnie dyrektywy wymiaru kary łącznej – określone w treści art. 85a k.k. obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r.: orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę **przede wszystkim** cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zatem przedmiotem oceny Sądu powinny być w tym wypadku nie elementy związane bezpośrednio z czynem, uwzględnione już w wyroku skazującym, ale elementy związane z osobą sprawcy.

Celem art. 85a k.k. nie jest jednak wyczerpująca kodyfikacja kryteriów kształtowania sądowego wymiaru kary łącznej (P. Kardas, w: Nowelizacja, s. 623–631; inaczej J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian, s. 308–309; wyr. SA w Białymstoku z 12.4.2016 r., II AKA 25/16, Legalis), a raczej wskazanie na dyrektywy priorytetowe, o czym świadczy poprzedzenie ich sformułowaniem "przede wszystkim". Kommentowany przepis zachowuje priorytetowe znaczenie obydwu dyrektyw prewencyjnych, obok nich otwarta pozostaje możliwość uwzględnienia kryteriów utrwalonych w praktyce orzeczniczej (wyr. SA w Białymstoku z 12.4.2016 r., II AKA 25/16, Legalis; zob. też Nb. 4–5). W ramach dyrektywy indywidualnoprewencyjnej, dla wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym nie może być obojętne zachowanie skazanego po orzeczeniu kar podlegających łączeniu, czy jego stan zdrowia. Jednakże wystąpienie bliskości czasowej popełnianych przestępstw bez związku przedmiotowego między nimi może prowadzić do surowszej (a nie łagodniejszej) kary łącznej i ukazywać "intensywność przestępczego działania" sprawcy (wyr. SA w Białymstoku z 28.8.2012 r., II AKA 144/12, KZS 2012, Nr 12, poz. 73). Także i podobieństwo przestępstw może świadczyć o determinacji sprawcy, o "jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego" (post. SN z 5.1.2011 r., II KK 172/10, OSNKW 2011, Nr 2, poz. 13). Zatem wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, pozostają aktualne także po wprowadzeniu art. 85a KK (P. Kardas, w: Nowelizacja, s. 626, 642; P. Kozłowska-Kalisz, w: Mozgawa (red.), Kodeks karny, 2015, s. 258).

Dodatkowo, ustalając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał także na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, również ta orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Także z tych względów Sąd nie oparłby rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji, jak chciał tego obrońca. Oparcie się bowiem w realiach przedmiotowych skazań na tej zasadzie klóciłoby się, w ocenie Sądu, z celami prewencji indywidualnej i ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla skazanego formę nieuprawnionej nagrody. W ocenie Sądu ukształtowanie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji stanowiłoby dysproporcję wobec wymiaru kar orzeczonych pierwotnie w poszczególnych wyrokach jednostkowych przy ukształtowaniu kary łącznej na zasadzie pełnej kumulacji kar.

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok SN z dn.

22.01.1991, IV KR 100/90, OSP 1992/6/137). Z tych względów Sąd przeprowadził dowód z aktualnej opinii o skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności, po to aby mieć orientację jak przebiega proces jego resocjalizacji.

Jak wynika z treści tejże opinii (k. 327) zachowanie skazanego należało określać jako poprawne. Niemniej jednak Sąd podziela wyrażone w orzecznictwie stanowisko, iż nawet dotatnia prognoza penitencjarna wobec skazanego ma jednakże jedynie drugorzędne znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kar łącznych (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 2007 r., II AKa 404/07, LEX nr 578239).

Wskazać również należy, iż art. 86 § 1 k.k. nie nakazuje przy orzekaniu kary łącznej stosowania zasady pełnej absorpcji. Przepis ten określa granice w jakich kara łączna może być orzeczona i Sąd stosując zasadę asperacji orzekł karę wobec skazanego w tych właśnie granicach. **Nie ma podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje sądowi stosowania zasady absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego** (por. postanowienie SN z 8 listopada 2006 roku III KK 63/06, LEX nr 324527; wyrok SA w Gdańsku z dnia 25 października 2007 roku sygn. akt II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158).

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, **oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji** (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336) (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dn. 16.03.2010r. o sygn. II AKa 57/10, KZS 2010/7-8/74).

Mając na uwadze powyższe Sąd ukształtował karę łączną posługując się zasadą częściowego pochłaniania, zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację wielokrotnych negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzonych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw.

Na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył okres odbywania kary, zatrzymań w tych sprawach nie było (**punkt II wyroku**).

W punkcie III wyroku Sąd orzekł, iż odrębnemu wykonaniu podlegają pozostałe kary i środki karne wymierzone wobec w zakresie nieobjętym punktem I sentencji wyroku.

O kosztach obrony z urzędu – Sąd orzekł **w punkcie IV wyroku** na podstawie § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) i zasądził z rachunku Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 144 złotych plus 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

W punkcie VI wyroku Sąd orzekł, iż koszty sądowe obciążają Skarb Państwa z uwagi na to, że skazany, odbywający karę pozbawienia wolności nie posiada majątku.

SSR A.